

**MIROSLAV
STONIŠ**

Nebudem, to
rozmažávat

aneb

pakárna na entou

www.Zdarma.org

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

MIROSLAV STONIŠ

**Nebudem
to rozmazávat
aneb
Pakárna na entou**

Bláznivá humoreska

© Miroslav Stoniš, 2012
Výtvarný návrh obálky a typografie © Miloš Polášek, 2012
Sazba EN FACE

ISBN 978-80-87264-16-4

OSOBY POHYBUJÍCÍ SE V TOMTO ROMÁNU

MATKA

hraběnka, která našla pozdní, velmi pozdní lásku

OTEC

*policejní plukovník, který také našel pozdní,
až příliš pozdní lásku*

HEŘMAN

jejich nedonošený syn, možná ne tak docela vlastní

MARTA

Heřmanova manželka, ale už tak trochu vdova

FRANTA

pohřebník v kostýmu harlekýna

HYNEK

pohřebník a básník v kostýmu harlekýna

KAREL

Martin milenec, nalezený a hned zase ztracený syn

FRANZ

komorník a kandidát na Nobelovu cenu

MÁRY

*komorná a holka pro všechno, původem děvčica
z hor*

DOMOVNÍK

halapartník, toužící stát se Boleslavem Ukrutným

KOLOMBÍNA

dívka nevalných mravů

PREZIDENT POHŘEBNÍHO ÚSTAVU

muž, který uvěří každé hovadině

VRÁTNÝ V POHŘEBNÍM ÚŘADU

opilec, který dočasně oslepne

TANČÍCÍ ARCHITEKT

*slavný muž, který se však neobjeví, protože odjel
do Antverp*

1.

Do našeho nanejvýš plytkého příběhu, jenž se chvílemi trhá ze řetězu a popírá zdravý rozum, přiznejme si to hned teď, jako první vstupuje Heřman, jenž v nejmenším netuší, že osud z něho co nevidět vytřeše duši.

Náš hrdina pracuje na ministerstvu zemědělství jako vedoucí odboru jarních a letních přeháněk a krupobití, což je vysoké a dobře placené místo. Ráno bývá jeho tvář bledá až bílá, ale během dne v zápalu práce se mu pleť pokrývá barvou nevinných selátek. Má modré oči, jež jeho tváři propůjčují zdání nevinnosti, a jeho vlasy se podobají zmoklé slámě.

Je pozoruhodné a vzhledem k jeho povolání krajně nevhodné, že se ukrutně bojí blesků a hromů. Za bouřek se schovává pod postel a tiskne si na uši polštáře. Pokud ho bouřka zastihne na ministerstvu, utíká na záchod, kde se třese strachem a za zamčenými dveřmi neustále splachuje, aby přehlušil rachot hromů rozechvívajících Prahu, a staroslověnsky drmolí slova motliteb k pohanskému bohu Perunovi.

Ale jinak je ateista.

Bydlí se svou ženou Martou v domě, jež pro zazobané rodiny postavil tančící architekt. Heřman ani v nejmenším nepochybuje, že ho čeká velká budoucnost a že po kariérním žebříku se vyšplhá až na nejvyšší příčel. Má už takovou opti-

mistickou náuru, patrně po otci, vysloužilém policejním plukovníkovi, který sloužil režimu, hýřícím optimismem a vírou ve šťastné zítřky.

Později se v našem vyprávění ukáže, že ani vlastní otec nemusí být tak úplně vlastní. Avšak nepředbíhejme.

Heřman věří, že to co nevidět dotáhne na náměstka ministra a brzy nato že zasedne v Bruselu jako eurokomisař Evropské unie, což by bylo skvělé, ježto v Bruselu platí své lidi mnohem lépe nežli v Praze. Každá koruna dobrá! Už mnohokrát se ve svých snech viděl, jak ve své přepychové bruselské kanceláři obklopen svůdnými sekretářkami předepisuje, do jaké velikosti smějí narůst kroupy padající v jednotlivých evropských regionech a jak ve volných chvílích si do deníčku zapisuje, kde v uplynulém měsíci zuřily vlahé jarní a letní přehánky a kde naopak zuřila vichřice a průtrže mračen zvedly potoky a řeky z koryt.

Ostatně všichni, kdo žijí v tom zazobaném domě, mají před sebou velkou budoucnost. Někteří již na ni dosáhli, ti se odstěhovali do vil na Ořechovce či na Hanspaulce nebo si za Prahou stavějí rezidence v úchvatném slohu amerického baroka, nad nímž by s otevřenou hubou žasli stavitelé Valdštejnského nebo Černínského paláce.

O Heřmanově skvělé budoucnosti nepochybuje ani domovník, který v přízemí hlídá, aby se do domu nedostal

žádný vagabund. Pro zvýraznění své osobnosti nosí gotický oděv, jednu nohavici modře a druhou červeně kostkovanou, až na kolena mu visí fialová suknice a v ruce třímá hrozivě vyhlížející halapartnu. Pod suknicí v místě, kde tenistky nemravným pohybem sahají pro míčky, nosívá pistoli, to kdyby pohled na halapartnu nebyl pro vagabunda dostatečně odstrašující.

Protože si kdesi přečetl, že lidé se ve středověku nemyli a páchli jako dobytek, každé ráno na sebe vyšpláchne trochu močůvky, již mu posílá bratr ze zapadlé vsi. Lidé z domu se před ním chytají za nos, současně však oceňují jeho opravdovost a jsou na něho pyšní. Jak by také ne! V žádném z okolních domů se nemohou pyšnit domovníkem, který by tak hluboce prožíval svou profesi.

Domovník věří, ježto je poněkud slaboduchý, že Heřman jako vedoucí odboru jarních a letních přeháněk a krupobití předpovídá pro potřeby rolníků dlouhodobý vývoj počasí a proto se ho každého rána nezapomene zeptat, aby řeč nestála:

„A co počasí, pane Heřman, jaký bude?“

A Heřman mu poctivě a po pravdě odpovídá:

„Ještě jsem nevypracoval prognózu, ale výskyt jarních i letních přeháněk a krupobití po zralé úvaze očekávám pouze v létě, kdežto v zimě bude s největší pravděpodobností sně-

žit, pokud ovšem nepřijdou nečekané lijáky a povodně, způsobené vychýlením Golfského proudu a také tím, že lední medvědi svými zmatenými skotačivými pohyby pohnou Arktidou.“

„Vaše žena, to vám taky říkám po zralý úvaze, je v zimě hezčí než v létě, ale v létě je nejhezčí, stejně jako na jaře nebo na podzim.“

Po těchto slovech se domovník usmívá a rozjařeně hrabe škorňemi, které se podobají silně zmenšeným benátským gondolám, až to na mramorové dlažbě skřípe.

„Máte vy to ale v životě štěstí, pane Heřman! Uměl ste se holt šťastně narodit,“ nikdy neopomene poznamenat a Heřman nikdy neopomene odpovědět:

„Umět se šťastně narodit nebylo pro mě nikterak obtížné, to byla víceméně starost mé matky. Ale že jsem k sobě našel tu pravou ženu a šťastně se oženil,“ neváhá se pochválit, „to byla trefa do černého!“

„Jo, to máte recht,“ řekne domovník a udeří halapartnou tak zprudka, až praskne jedna dlaždice z kararského mramoru. „Když vaše paní sjíždí výtahem dolů do garáže,“ pokračuje, „chlapi ve všech poschodích se můžou přerazit, jenom aby aspoň na chvíličku mohli postát ve výtahu vedle ní. To víte, sou to mlsný kocouři!“

Heřman si s nelibostí všiml, že domovník páchne méně

něž obvykle. Že by přestal o sebe dbát? Tak mu přece vždy záleželo na kariéře! Jak se mu jednou ve slabé chvílce domovník svěřil, počítal s tím, že se vypracuje a jednou bude hlídat před prezidentskými komnatami na Pražském Hradě anebo možná, proč ne, ve Vatikánu před papežovou ložnicí.

„Kam se poděl ten váš typický odér?“ otázal se a odvážil se přičichnout k domovníkovu rukávu. „Smrdíte sice, jako byste přečkal dnešní noc na hnoji, ale přesto tomu něco chybí.“

„Vodpusťte, že nesmrdím, jak po právu vočekáváte, ale bratr mi už hezky dlouho neposlal jedinej litr močůvky.“

„A to proč, dobrý muži?“

„No proč. Prej nemá! Ale proč by neměl? Jenomže já mu vidím až do žaludku. Kdyby chtěl, moh by mně poslat litr močůvky každej tejdenn! Jenomže von mně závidí.“

„Co by vám měl závidět!“ podivil se Heřman a znovu přičichl k rukávu.

„Co asi! Nedokáže překousnout, že zatímco von se vod východu do západu slunka dře na svejch rodnejch širejch láněch a po večerech dojí až do úpadu všecky ty svý krávy a kozy, já tady žiju v pohodlí mezi zazobanejma lidma. Ale copak já můžu za to, že mu otec jako blbějšimu dali zrestituovanej statek a mně že matička vyštvala do světa jen s uzlíkem makovejch buchet?“

„Inu, bratrská láska po zajících skáče,“ poznamenal Heřman.

Domovník to chvíli zvažoval, až se mu zkrabatilo čelo, avšak když se k ničemu nedobral, nechal to být a řekl:

„Nevím, jestli vám to můžu říct, taky byste mně moh dát po hubě, no ale... zkrátka pan doktor Hanousek ze čtvrtého poschodí, co vlastní advokátní kancelář Hanousek a Hanousek a Hanousek, mi vnutil rovnej pět táců, abysem na půl hodiny vyřadil výtah z provozu -“

„Vidím, že si tady přijdete na hezké peníze. To si snad chtěl pan Hanousek ve výtahu hodit šlofíka?“

„Ale kdepak, pane Heřman, kdepak! Jak sem už naznačil, ten výtah sem měl zastavit, až v něm pojede s vaší paní Martičkou.“

„Co by z toho měl, stát půl hodiny vedle mé ženy? Navíc v dosti těsném prostoru? Ale co vy, dobrý muži, vyhověl jste mu?“

„To víte, pět táců je pět táců. Kdybysem pocházel z hraběcí rodiny jako vy a měl v sobě ten šlechtickej charakter, nevyhověl bysem.“

„Jinými slovy, vyhověl jste mu.“

„Jo, vyhověl, ale výtah sem zase spustil už po dvaceti minutách.“

„Ještě že tak!“

Heřmanovi se ulevilo a rychle se dopracoval ke své obvyklé duševní rovnováze. Když pomyslím, řekl si, že se Marta musela celých dvacet minut bránit tomu chlípňíkovi Hanouskovi, pošťuchovat se s ním a možná ho i kopnout mezi nohy, musím ocenit její statečnost. Je prostě skvělá! Ale až se ve výtahu někdy setkám s Hanouskem, nebudu váhat a řeknu mu, že takové věci se nedělají a že by se měl stydět.

„Přeju hezkej den a jen vlahý letní přeháňky,“ pravil domovník otvíraje před Heřmanem domovní dveře. „Možná, že bysme snesli i nějaký to krupobitíčko, co říkáte, pane ministerskej rado?“

Heřman neodpověděl a vyšel na chodník; třebaže dýchal čerstvý svěží vzduch co možná nejlouběji, chvíli to trvalo, než se zbavil středověkého domovníkova zápachu.

Úvahy o všech možných nebezpečnostech výtahu ho natolik ovládly, že si neuvědomoval, že zapomněl na svůj mercedes. Dosud věřil, že výtah se pro člověka může stát nebezpečným a nepříjemným místem pouze ve chvíli, kdy se utrhne lano, ale nikdy ho nenapadlo, že by v něm mohla být ohrožena mravopověstnost.

Asi po pětadvaceti krocích, ježto již dávno odvykl chůzi, ho rozbolely nohy, a tu si vzpomněl na svůj mercedes. Aby se nemusel vracet vstupní halou kolem zapáchajícího domovníka, obešel dům a zamířil do garáže svažujícím se vjezdem.

S úlevou usedl za volant a nadechl se uklidňující vůně stou-
pající ze sedadel, jež byla potažena kůží z amerických bizonů,
ale možná že to byla kůže polsko-běloruských zubrů. Kůže
obou tvorů bývají k nerozeznání.

Na silnici protínající plochu mezi domy musel přibrzdit a
jet velmi zvolna, aby nezajel několik posledních kulhajících
zajíců s ustřelenýma ušima. Tančící architekt je vysadil mezi
domy, aby pubertální kluci už nestříleli tatínkovou zbraní
své vychovatelky a domácí učitele, ale aby přirozené agre-
sivní pudy vybíjeli na divokých králících. Od té doby, kdy na
volném prostranství panáčkovali ušáci, byli rodiče odjíždějící
po ránu do investičních, komerčních, hypotečních i rozvo-
jových bank jakož i do pojišťoven, nadací a jiných obecně
prospěšných finančních institucí, kde se peníze nabírají na
lopaty a provzdušňují vidlemi, mnohem klidnější, protože
policie už neměla důvod je večer obtěžovat hloupými otáz-
kami, například proč vás syn prostřelil svému domácímu uči-
teli nohu?

Proslýchalo se, že tančící architekt se příští měsíc chystá
vysadit mezi zazobané domy také srnky, lišky a bažanty, jeli-
kož divocí králíci už byli příliš okoukaní a natolik zbídačelí,
že mladým pánům bylo hloupé se do nich strefovat. Zase
bude mezi domy bezpečněji!

Kadeřníci každý pátý den zastřihávali trávník mezi domy

do nové fazony. Pokaždé si v odborné hádce vlítli do vlasů a v nenávisti se zranili elektrickými akumulátorovými nůžkami, až stříkala krev, neboť jedni vyznávali stříh, který byl zrovna v módě v Anglii nebo ve Francii, jiní naopak přísahali na stříh, jež našli v nejnovějších módních časopisech ze Spojených států (ten byl poznamenán značně nesrozumitelným avantgardismem), kdežto několik pošetilců stále ještě vyznávalo starý pasekářský styl z valašských luk a upravovali trávník pomocí srpů, ba i kos. Elektrické nůžky by do ruky nevzali za nic na světě!

Kdo by však hleděl na několik kapek krve! Je přece přirozené, že v zápalu umělecké tvorby lítají chlupy a stříká krev, jak ostatně dosvědčují životy renesančních malířů a sochařů. Není to krásné, že od těch časů se i stříhání trávníků zařadilo do kategorie uměleckých děl? Pokrok nezastavíš a s tvůrčí svobodou se tvorba rozšířila i do oblastí, kde by s ní nepočítal ani božský Michelangelo.

Tak pánové z našeho domu, pokud vrátný nelhal, aby se učinil zajímavým, by si rádi něco začali s Martičkou! Jak je to povznášející pocit vlastnit žádoucí ženu, která svou krásou plete mužům hlavu, aniž by o to usilovala! Když ti sukničkáři jsou ochotni zaplatit pět tisíc za půlhodinku strávenou s ní ve výtahu v nepohodlné pozici ve stoje, co by asi dali za možnost prožít s ní půlhodinku v posteli na měkké matraci! A já

mám Martičku v posteli zadarmo, půlhodinu, hodinu, jak dlouho chci. No tak jak dlouho chci, to zase ne, opravil se, někdy se také stane, že mě od sebe odstrčí tak prudce, že spadnu z postele na parkety.

Nebudeme to tajit a řekneme to hned teď, že někdy v noci, kdy Heřman nemůže spát, rozsvítí baterku, v jejímž světle si prohlíží Martinu tvář, tak líbeznou a nevinně čistou. Potom z ní opatrně stáhne peřinu a přejíždí světlem po jejím těle. Vpíjí se očima do barokně klenutých ňader zvedajících se v rytmu oddechování, přejíždí jimi po břicho, které ho dojíká svou sněžnou bělostí a něžným důlkem pupku, až se nakonec osmělí a vrhne světlo též do jejího zšeřelého klína, jenž si udržuje své tajemství i v ostrém světle baterky.

Co si budeme povídat, Heřman je tak trochu šmírák.

* * *

Toho rána, o němž právě začínáme vyprávět, patřil Heřmanův první pohled Martě, ostatně jako každého dne. Nikdy nevstal z postele dříve, dokud se neobrátil k vedlejšímu polštáři, aby se s potěšením ujistil, že za denního světla je jeho žena ještě hezčí než při ostrém svitu baterky.

Jen aby ji nikdy nepotlouklo krupobití! Jako odborník věděl, že sprška krup dovede poničit úrodu nejen na polích, v sadech a rovněž ve sklenících, pokud nejsou osázeny ne-

průstředními skly, ale že dovede též zabít ptáky a těžce ublížit zvíři. A co již krupobití zničilo soch! Dokonce bezohledně ničí i egyptské pyramidy, jak s lítostí zjišťují egyptologové, a srážejí kamenné kvádry dolů do písku.

A stejně tak kroupy mohou ublížit ženské kráse.

Již několikrát svému ministrovi poslal potrubní poštou návrh, aby vláda projednala zákon o ochraně krásných žen před krupobitím, kterážto záležitost by napříště zcela přirozeně spadala pod ministerstvo zemědělství, které by bylo nutno přejmenovat na *ministerstvo zemědělství a ženské krásy*, avšak jakýsi přiblblý ředitel ministrovy kanceláře mu pokaždé poslal (také potrubní poštou) odpověď, že tato záležitost patří spíše do kompetence ministerstva životního prostředí.

Ministerstvo životního prostředí a ženské krásy, psal ten připitomělý škrabák, by občané možná přijali, ale *ministerstvo zemědělství a ženské krásy* by působilo směšně. Co má ženská krása společného s kravami nebo s kukuřicí?

Tak tedy ano... Náš příběh začíná obyčejného středečního rána, aniž by Heřmana mohlo napadnout, že mu právě vy-
padává jeho dobře udržovaný a šťastně se rozvíjející život z rukou!

Stejně jako jindy stáhl z Marty peřinu, aby se pokochal jejím tělem od hlavy až k patě, avšak dotýkal se ho více očima

než konečky prstů. Mazlivými a vášnivými doteky by ji mohl probudit, což by se jí nelíbilo, poněvadž každou středu odjížděla do práce ve svém bavoráku až hodinu po něm. Když se dostatečně vynadával a naplnil tak svou potřebu krásy na celý den, opustil teplo postele. Zamířil ke koupelně, ale tu ho něco znenadání zarazilo.

Uvědomil si, že Marta je dnes jiná, jakoby vyměněná. Avšak kdo by ji vyměnil? A jak by to dokázal, byt byl přece celou noc pod zámkem! A vchod do domu hlídal ten smradlavý halapartník, ale také kamery a senzory napojené na policejní služebnu. Trvalo snad celých pět minut, než našel odvahu vrátit se k posteli. Ztěžka dopadl koleny na podlahu a opět se na Martu zadíval.

Jeho žena byla jako z růže květ, svěží a odpočatá jako každého jitra, avšak co naplat, již nežila.

Svalil se na parkety a čelem udeřil o pelest, až se mu bolestivě zatmělo v očích. Nezbyvalo mu než si přiznat, že ho postihla ztráta, již nebude snadné nahradit. Hned po pohřbu se sice poohlédne mezi svými čtyřmi (nebo kolik jich vlastně má) sekretářkami po nové ženě, druhou Martu však jen tak nenajde, což ho strašilo už teď.

Nebylo by vhodné, abych si podat inzerát? Asi mi nic jiného nezbude, řekl si. Zatracený život! A v jeho tolik rozbořené hlavě se mu již začal rodit text tohoto znění:

V bolesti a trýzně samotou hledám novou ženu, nejraději opět Martu, plavovlasou a modrookou, jako je ta holka, co sedává u potoka, v němž se voda točí a podemílá její oči. Uvítal bych, kdyby byla vhodná jak do kuchyně tak do postele a líbilo by se mi, kdyby se její výška pohybovala kolem 170 cm (to proto, aby nebyla vyšší než já) a byla štíhlá jako proutek. Měla by pocházet z dobré rodiny, nejlépe ze starého a jen mírně zdegenerovaného šlechtického rodu. Nemělo by jí vadit, když na ni v noci občas vrhnu světlo baterky. Mohu slíbit, že své nové ženě o Vánocích daruji norkový kožich, jak jsem to také slíbil své zesnulé ženě. Zn. Zarmoucený vdovec utápějící se v bolesti a propadající se do temnot žalu.

Vzpomněl si, co se povídá o vdovcích, že se prý nedokážou o sebe postarat, že chátrají a že je na ně brzy odpudivý pohled. Aby nedopadl stejně, vzchopil se a stále ještě popleněn bolestí odešel do koupelny, kde si jako každé ráno dopřál studenou a horkou sprchu, což bylo osvěžující a trochu mu to zvedlo náladu, ale vzhledem k okolnostem opravdu jen trochu.

Když se však postavil před zrcadlo, aby se oholil, nemohl uvěřit svým očím. Kdo se to na něho ze zrcadla dívá? Nepoznával se.

2.

Heřmanovi rodiče se ve svém bytě na pražských Vinohradech, kteréžto jeho matka stále ještě měla za Královské Vinohrady, probudili do nového dne. Mouchy létající v ložnici kolem secesního lustru zhotovenému podle návrhu samotného Mistra Alfonse Muchy, bzučely tiše, mírně a tak nějak mozartovsky.

Starý komorník profesor doktor inženýr Franz, doktor věd, podřimoval v kuchyni a zdálo se mu, že sedí u svých skotačivých bílých myšek s růžovými čumáčky a jeho asistent že mu podává telefon a chvějícím se hlasem říká – pane doktore, volají vám ze Stockholmu, že vám právě přiklepli Nobelovu cenu. Zatím je to ale tajné, proto vás pánové prosí, abyste to uchoval v tajnosti a nevyzvonil to novinářům.

Idylu tohoto rána poněkud rušila Máry – komorná, služka a děvečka pro všechno: usedavě plakala v hale, ježto v devítipokojovém bytě nedokázala najít cestu do své komůrky. Stále jen bloudila ze dveří do dveří a od bezmocného narážení hlavou do stěn už měla omlácené čelo, musíme však zdůraznit, že ani to omlácené čelo jí nic neubralo na půvabu a mladistvé svěžesti.

Heřmanova matka seděla jen v noční košili na pelesti biedermeierovské manželské postele, zdobené silně pozlacenou jemnou řezbou, a pohybovala nohama v prázdném

lavoru zhotoveném z alabastru. Polévkovou lžící pojídala rovnou z plechovky kaviár a po každém druhém třetím soustu se sklonila pro láhev šampaňského, jež stála hned vedle lavoru, napila se přímo z hrdla a zdravě řihla.

Heřmanův otec polehával posedával v posteli napůl pod peřinou a měl na sobě policejní uniformu z minulého režimu s mnoha lesklými metály. Hrud' mu zdobily nejen různé rudé hvězdy, jež dostal osobně, nýbrž též metály z první republiky a dokonce také z Rakouska-Uherska, ketré po sametové revoluci koupil v numismatických obchodech. Po peřině poskakovalo klubko červené vlny a otcí se v rukou kmitaly ocelové pletací dráty.

„Vočko k vočku, hladce i vobrace,“ brumlal si sám pro sebe, načež sundal z hlavy brigadýrku, utřel si zpoceně čelo do manželčiny noční košile a zasní se. „Srp ke kladivu!“ zvolal vyšeptale. „Už se mi to všechno plete, vobojí i podobojí, vočko k vočku, levá pravá, pravá levá, celej ten můj život tak nějak, jak bysem to řek... Nemám slov! A jak sem se už od-mala snažil! Život by sem byl za správnou věc položil!“ oznámil muchovskému lustru a též mouchám, avšak hned se zase chopil pletacích drátů a pokračoval v práci. „Vočko k vočku, vobojí i podobojí, srp ke kladivu...“

„Kaviár a šampaňský, neznám k snídani nic lepšího,“ podotkla matka.

„Kaviár? Žrádlo vykořisťovatelskejch tříd. Ládovala se jím šlechta, bojaři a velkoburžoazie.“

Matka nabrala plnou lžící, strčila ji otci do úst a potom mu podala láhev, aby se napil. Zhluboka si lokl a s přivřenýma očima vychutnával svou obvyklou snídani.

„Panský zvyky se naštěstí zase vrátily do naší tak dlouho trýzněný a zubožený země,“ řekla rozhodným hlasem. „Kaviár, šampaňský a vykořisťování, jaká to svatá trojice pokroku! Neznám větší slast, než někoho vykořisťovat. Škoda, že nevlastním Škodovy závody nebo Ostravsko-karvinské doly, to by se mi to vykořisťovalo!“

Zatetelila se jako osikové listí za větru, odhodila prázdnou plechovku na parkety a vstala.

„Máry!“ zvolala vzhledem ke svému pokročilému věku překvapivě silným hlasem a ohlédla se ke dveřím. „Máry! Děvčico!“

Bůhví, jak komorná našla cestu do ložnice, ale našla ji. Asi ji vedla slepá náhoda. V krátké, ba kratinké černé sukni, bílé zástěrce a v bílé modře pruhované halence jí to úžasně slušelo. Ve vlasech černých jako smola jí seděla bílá čelenka obšitá něžnou krajkou. Přicupitala drobnými krůčky, hluboce se předklonila, přičemž vystrčila alabastrový zadeček (neměl však nic společného s lavorem paní hraběnky) přímo proti

otcovým očím a sebrala odhozenou plechovku na stříbrnou lopatku, možná však, že byla pouze alpaková.

„Ještě něco, vzácná paní hraběnko?“ zašvitořila.

„Koukám, že nějak moc blejská zadkem, Máry,“ pokárala ji a podmračila se. „Vobčas by si ho měla nechat někým přepudrovat.“

„Řeknu Francovi,“ odtušila komorná. „Snad si dá říct.“

„Jen jestli to ten dědek bude umět!“ ozval se otec posměšně. „Už na to nemá věk.“

Máry odcupitala, ale už ve třetím pokoji zabloudila a omylem vlezla do skříně. Nějakou chvíli to trvalo, než se vzpamatovala; a do kuchyně pak dorazila celá uplakaná, protože se styděla, že je tak blbá.

Zazvonil telefon z ebenu, jenž byl posázen drobnými jávskými safíry. Jeho neklidné a vyzývavé drnčení naplnilo celou ložnici.

„Jako by tady něco zvonilo,“ usoudil policejní plukovník v. v. a počal se rozhlížet kolem sebe. „Ááá, to mi jenom zvoní v uchu,“ uklidnil se.

„Možná to bude telefon,“ napadlo matku. „Rány božský, kdo to tak časně votravuje!“

Zvedla se, ale zakopla o nedopitou láhev a šampaňské se okamžitě rozlilo do louže, jež se až nápadně podobala mapě Champagne. Znechuceně se vrátila k posteli a usedla na ni.

„Franz! Franz!“ rozkřikla se. „Profesore!“

Franz se hnál z kuchyně jako o závod, v koupelně popadl ručník a cestou se dvakrát přerazil, avšak přežil to. Bez dechu vpadl do ložnice a chvíli trvalo, než se mu rozevlátá einsteinovská stříbrná hřívá usadila zpátky na hlavu.

„Zvedněte sluchátko a přepněte ten křáp na hlasitej vodposlech,“ přikázala matka.

Po splnění úkolu Franz poodstoupil a v mírném předklonu a s ručníkem přes loket nehybně čekal.

„Tady sem já,“ oznámila matka sluchátku.

„Maminko!“ ozval se z telefonu Heřmanův hlas.

„Haló! Kdo je tam?“ chtěla vědět.

„Maminko!“

„Kdo volá, prosím?“

„Syn, maminko, tvůj syn!“

„Aha, tak proto mi říkáš maminko,“ přikývla s porozuměním.

„Nemám ve zvyku tě tak brzy ráno obtěžovat, vím jak si ráda přispíš, ale naléhavé okolnosti mě nutí...“

„Společenská smetánka, synku, prostě všichni lepší lidi vyspávají až do voběda,“ přerušila ho nerudně. „Ne, ne, ne, zavolej pozdějc, zrovna sme si s tatínkem vzali do postele kaviár a pár lahví dobře vychlazenýho šampáňa. Nemám v úmyslu vstávat tak časně, jako nějaká ta jeřábnice.“

„Maminko, dělnice už nejméně dvě hodiny stojí u svých strojů, pokud ovšem nemají to štěstí a nežijí z příspěvku v nezaměstnanosti, rovněž na mém ministerstvu již brzy zazní hymnus tolik užitečné kancelářské práce, ozve se tam klapot kláves, jemně zahrčí tiskárny a z kuchyněk se protáhne vůně kávy... no ale co jsem to chtěl -. Ano! Maminko, mám pro tebe nepříjemnou zprávu, nebojím se říct zprávu přímo tragickou.“

„Tragickou zprávu nalačno?“ obrátila matka oči v sloup.
„Neopovažuj se! Kdo tě tak špatně vychoval, synku?“

„No kdo asi?“

„Nebudem to teď rozmazávat,“ rozhodla. „Tak vo co de? Ale stručně, jen stručně!“

Ukázala Francovi na tři láhve šampaňského, co opilecky postávaly vedle postele. Komorník okamžitě přiskočil, vyviklal z nich zátky, což se neobešlo bez dunivých výstřelů, jež tak dovedou potěšit sluch, a vлил šampaňské do lavoru. Alabastr lehce zasyčel a matka s úlevou strčila do vína nohy a zašplouchala jimi. Kdožví, zdali by ji dojalo, kdyby viděla, jak její Heřman v pokleku sklání tvář nad ňadra své milované ženy a jak mezi ně padá vlhkými ústy a v zoufalství zatíná prsty do polštáře.

„Maminko, když jsem se ráno probudil, to bys neřekla, co mě udeřilo do očí.“

„No co asi?“

„Z Marty vyprchal všechen život. Ach ano, byla beznadějně a navěky mrtvá. Krve by se ve mně nedořezal!“

„V tobě by se krve dořezal? V tobě určitě jo, ale v ní už ne,“ pousmála se. „Slyšíš to, tatínku?“

Avšak otec si brumlal to své hladce vobrace a o telefonní rozhovor se nezajímal.

„Někdy v noci se jí asi něco stalo a zesnula,“ pokračoval zdrcený Heřman. „Byla sice krásná, svěží a líbezná až k zulíbání jako každého jitra, ale jak říkám, už byla v pánu.“

„A co já s tím?“ podivila se matka neskrývajíc znechucení. „Já ti tu tvoji Martičku nevzkřísím.“

Natáhla se pro nedopitou láhev, avšak ztratila rovnováhu a spadla z postele na všechny čtyři. Na mapě vínorodé krajiny Champagne uklouzla jako na zamrzlém rybníce a bolestivě se o hranu pelesti udeřila do lokte. Dopadla na záda a bylo slyšet, jak v ní chrastí kosti.

Brzy však dochrastily. Otec byl hluchý slepý a ani nemrkl, jen dráty v jeho rukou hlasitě cinkaly.

„Pomohu vám, vzácná paní hraběnko,“ ujal se Franz své povinnosti. Uchopil ji v podpaží a ztěžka ji vyzvedl zpátky na postel.

„Rány božský,“ zaječela matka směrem k telefonu, „ještě abych se tak kvůli tobě celá dolámala! To neumíš nic lepšího,

než hned ráno votravovat svejma starostma? Máry! Přinesla ještě kaviár! Kde ta děvčica z hor zase trčí?!”

„Nedalas jí vyyhazov za to, že tak blejská zadkem?“ zeptal se otec a pozvedl oči od pletení.

„Vědecký instinkt mi napovídá,“ dovolil si Franz poznamenat, „že Máry opět zabloudila.“

„Jak může proboha zabloudit v tak malým bytečku?“ nechápala to matka. „To se máme kvůli neschopnému služebnictvu přestěhovat do garsonky nebo co?“

„Ale ten svůj zadeček vystrkuje pěkně,“ vzpomněl si otec, odložil pletací dráty na peřinu a zasníl se. Bůhví nad čím! Možná že nad výsledky západoněmeckých agentů, ale možná že ho k snění přivedl komornin nezapudrovaný zadek.

„Maminko, co se to tam u vás děje? Nestalo se ti nic? Jako by tam u vás něco zachrastilo! Já vím, když sis představila, že tvá milovaná snacha je zčista jasna po smrti, tak tě to sebralo, vid'. Snad jsi neupadla?“

„Tvůj otec mi podrazil nohy,“ upřímně si postěžovala. „Ty jeho policajtský fígle!“

„Co od něho můžeš čekat,“ poznamenal Heřman a s mobilem u ucha vstal, avšak ani na okamžik nespustil z Marty oči.

„Tak ty seš teď vdovec.“

Matka nevěděla, proč by měla skrývat uspokojení, ne-li ra-

dost, a aby sama sobě dokázala, že to ještě s ní není tak špatné, vstala a prošla se po mapě Champagne. Avšak přecenila se! Opět uklouzla a všechno v ní znovu zachrastilo. S profesorovou pomocí se pozvedla na čtyři a opustila Champagne po kolenou.

„Seš tam ještě, Heřmánku?“

„Kde bych byl?“

„Pořád si myslím, že s tím voláním jsi měl počkat, dokud se nenasnídám. Jo, a co budeš snídat s Martou ty?“ zeptala se se zájmem. „Taky kaviár? Anebo lososa? Ani takovej losos není špatnej.“

„Maminko, ty mě snad ani neposloucháš! A to jsem ti ještě neřekl všechno, to nejdůležitější teprve přijde.“

„Rány nožský!“

„Tak tedy Marta byla mrtvá, ale co jsem s tím mohl dělat? Sedět na koberci jako hromádka neštěstí a zoufat si? Marta sice zemřela, život však pokračuje dál, řekl jsem si a šel se osprchovat a oholit. No jako každé jiné ráno, znáš mě!“

„Správně, synátore,“ pochválil ho otec. „Dobře voholenej, dobře naladěnej, jak vždycky připomínal náš Kléma Gottwald a Alois Jirásek. Vzorně sme tě vychovali, děláš mi radost!“

Avšak Heřman na otce v nejmenším nereagoval, ostatně jako téměř pokaždé.

„Maminko, jak jsem se tak v koupelně díval do oroseného zrcadla na svou smutkem a bolestí poničenou tvář, něco se mi v ní nezdálo. Musel jsem připustit, že to nejsem já! A na jednou mě osvítilo, že Marta žije, ale –“

„To tě myslím potěšilo, synáčku, ne?“ poznamenala matka bez zájmu. „Máry! Já holku roztrhnu. Heřmánku, ty asi ještě neznáš naši Máry? To je ti ale trdlo! Anebo jsi už měl to pochybné potěšení?“

Matka pohnula dlaní a Franz okamžitě pochopil, co po něm chce. Otevřel další dvě láhve a opět je vlil do alabastrového lavoru, jež bychom mohli také poeticky nazvat alabastrovou mísou.

„Synátore,“ prohodil otec potěšeně, „maminka by byla ráda, kdybysem naší Máry napudroval zadek. To je teda sranda, co říkáš?“

„Otče, já teď sakra mluvím s maminkou o osudově vážných věcech!“

Matka zatím vesele kopala nohama a šampaňské stříkalo a rozlévalo se na parkety, až nakonec pohltilo mapu Champagne. Aby si neurousala noční košili, zvedla ji až ke kolenům.

„Marta žije, říkáš?“ ujišťovala se. „Koukněme se, tak vona svoji smrt jenom předstírala? To je jí podobný, komediantce!“ A po krátké úvaze dodala: „Lepší ženu bys nenašel, tak hez-

kou, milou, mladou, vнадnou, věrnou a až za hrob voddanou, pracovitou a čistotnou... i když na druhý straně vona Marta není zase až tak milá a hezká, vнадná, věrná, voddaná, pracovitá a čistotná. Kolem a kolem je to špindíra, sprchuje se jednou za měsíc, je líná jako veš a pije ti krev. A ani nejmladší už dávno není!“

„Měla bys mě nechat domluvit, maminko,“ postěžoval si Heřman a zhluboka povzdechl. Něžně vzal svou spící ženu za ruku a zahleděl se jí do zavřených očí.

„Marta tedy chválabohu žije a těší se tomu nejlepšímu zdraví, ale po smrti jsem já. Někdy v noci se mi něco stalo a už to bylo. Zesnul jsem.“

„Ale co neříkáš,“ podivila se. „Tak ty jsi tohle, nečekaně... rozumím ti dobře? A zesnul jsi opravdu dočista? Už se s tím nedá nic dělat? To je teda! Slyšels to,“ obrátila se k otci. „Náš synek má nějaký těžkosti.“

Zvedl oči od pletacích drátů a jeho tvář zrudla hněvem.

„Kurvaštelung to je celej von, ten náš synátor! Co, zase přines ze školy poznámku, že jo? Ale říkám ti, na třídní schůzku pudeš ty! Já na ty profesůrky nemám nervy. Hrajou si na intelektuály, ale jeden vedle druhýho sou to revizionisti. Nejrači bysem je všecky přived k rozumu pendrekem.“

Heřman odklonil mobil od ucha a nechal otce mluvit. Jen ať se vykecá! Poněkud ostýchavě stáhl z Marty peřinu a klou-

zal po jejím těle svýma modrýma očima. Něco z té modré barvy dopadalo i na její pokožku, zanechávajíc na ní modré šmouhy Brát si do očí její tělo bylo stejně vzrušující, jako když ještě jako kluk šmíroval větracím okénkem spolužačky, sprchující se po hodině tělocviku. Jedna druhou mydlily, osahávaly si zbrusu nová prsa, vrískaly a sahaly si na pupek a do rozkroku.

„Maminko, jsi tam ještě?“

„Kde bysem měla bejt, synku? Tiše si tady s tatínkem nad tvým vodchodem vod nás živejch bolestně truchlíme.“

„Neboj se, že bys musela něco zařizovat, dovedu se o sebe postarat i za těchto pro mě poněkud neobvyklých okolností. Už jsem zavolal do pohřebního úřadu a prezident mi slíbil, že pro mě co nejdříve někoho pošle. Udělal jsem mu radost, to víš, v tržní ekonomice každý klient dobrý.“

„Tak ty si volal samotnému soudruhu prezidentovi!“ užasl otec, vyskočil z postele a postavil se do pozoru. „To sem ani nevěděl, že prezident se dneska stará i vo nebožtíky z politicky zasloužilejch rodin. To je holt demokracie!“

„Máry! Kde je s tím kaviárem?!“ zvedal se v matce hněv. „Taková venkovská husa. Neuklidním se a neuklidním, dokud si něčeho nezobnu.“

„A nezapomeňte přinést taky pudr, Máry!“ zahulákal otec, jemuž nedošlo, že ho komorná neslyší. „Ani já se neuklidním

a neuklidním, dokud nenapudruju tu vaši roztomilou prdýlku. Nemůžete s ní jenom tak blejskat, slyšela ste paní hraběnkou! Tady ste na Královskéjch Vinohradech, ne tam kdesi u vás na horách!“

Máry sice přes patery dveře nerozuměla jedinému slovu, otcovo hulákání jí však přesto polekalo, ježto se snadno domyslela, že to huláká na ni. Na paní hraběnkou by se přece hulákat neodvážil! Vyrasila ze skříně a běhala z pokoje do pokoje. Její neklid vzrůstal, protože vždycky skončila v před-síni pod věšákem s klobouky. Vůbec nechápala, jak se jí ráno podařilo přiběhnout do ložnice na první zavolání. Zkusila to znovu, avšak cesta jí zavedla opět jen do skříně. Už ani nepočítala, kolikrát se udeřila do čela.

„Že ty si tu naši Máry vyhodila na dlažbu?“ staral se otec.

„Sama už nevím,“ připustila matka. „A do všech těch hroznejch zmatků nám ještě zavolá ten náš synek. Nevíš, co nám vlastně tak brzy po ránu chce?“

„Nikdy nezapomenu, jak se vzpouzel a kopal, když sme ho po dobrým i po zlým přemlouvali, aby vstoupil do pionýra. Fracek jeden!“

Heřman využil toho, že se matka s otcem zabývají svými vlastními problémy a odložil mobil na noční stolek. Povytáhl peřinu, aby zakryl Martin klín, jenž na něho působil až příliš rušivě, a ve zmatku, jemuž dost dobře nerozuměl, poodešel

k oknu a opřel čelo o chladné sklo. Chvíli se díval, jak jeden mladík se pokouší zastřelit posledního divokého králíka, který malátně kličkoval mezi stromky. Brzy ho ten pohled přestal bavit a obrátil se zpátky do pokoje.

Při pohledu na Martu se mu v hlavě rozsvítilo. Už věděl, proč se ho před chvilkou zmocnil takový zmatek, že musel utéct k oknu. Chtěl se s Martou ještě naposled pomuchlovat! Ale bál se toho. Co by tomu řekla? A vůbec, šlo by to ještě?

„Maminko, jsi tam ještě?“

„Kde bysem byla? Nikdy tě nevopustím.“

Franz ztěžka poklekl, odstavil lavor a utřel do ručníku matčiny nohy a chvíli je masíroval, načež s heknutím vstal a odnesl lavor pryč.

„Slijte to šampáňo z lavoru do lahví, profesore,“ zavolala za ním matka. „Když budou zvonit bezdomovci, můžete jim dát napít...“

„Já vím, bylo to nevhodné,“ pokračoval Heřman omluvně, „že jsem s tím vyrukoval hned po ránu, promiň, maminko. Ale řekni, komu bych si měl postěžovat, když ne vlastní matce? A vlastnímu otci?“

„Nechci tě ranit, Heřmánku, ale vsadit můžeš jenom na maminku. Ani vlastní otec nemusí bejt tak docela vlastní, páč nikdy nemůžeš vědět, s kým se tvoje maminka v mládí pomuchlovala. Ale to nakonec není to nejhorší – musím ti po-